

ת"פ 29022/09/14 - מדינת ישראל נגד י ג

בית משפט השלום בירושלים

19 מרץ 2015

ת"פ 29022-09-14 מדינת ישראל נ' ג(עציר)

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

י ג

הנאשם

גזר-דין

רקע

1. ביום 8.3.2015 הורשע הנאשם לפי הודאתו בעובדות כתב-האישום כפי שהן, בעבירה של התפרצות למקום שאינו משמש למגורים או תפילה וביצוע גניבה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק).

בהתאם לעובדות כתב-האישום, ביום 6.9.2014 בסמוך לשעה 04:15, התפרץ הנאשם לחנות "yellow" בתחנת דלק פז ברחוב שבטי ישראל בירושלים, בכך שמשך את הסורגים שבכניסה מתחת לחנות, נטל לידו אבן, זרק על דלת הזכוכית שבכניסה לחנות, ניפץ אותה ונכנס לחנות. מתוך החנות גנב הנאשם כעשרים קופסאות סיגריות, ארטיקים, פנסים ושוקולדים. הנאשם יצא מהחנות ובהמשך מכר חלק מהרכוש הגנוב לאחרים. יתר הרכוש הגנוב נמצא בביתו. בכל אלה הודה הנאשם, ובגין כך הורשע בעבירה שיוחסה לו.

יוער כי הודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום ניתנה שלא במסגרת הסדר-טיעון, כך שכל צד היה חופשי בטיעונו לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש

2. בא-כוח המאשימה, עו"ד ניר בינשטוק, טען לפניי כי מתחם העונש ההולם לעבירה של התפרצות לבית-עסק נע מ-10 עד 30 חודשי מאסר בפועל. במקרה הנדון, בשים לב לעברו הפלילי של הנאשם ולכך שהעבירות בוצעו שעה שתלויים ועומדים כנגד הנאשם שני מאסרים מותנים; אך גם בשים לב לנסיבות לקולא; עתר בא-כוח המאשימה להטיל על הנאשם עונש ברף האמצעי של המתחם הנטען, וכן להפעיל את שני עונשי המאסר המותנים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש שייגזר בגין התיק הנוכחי. כמו כן, עתר בא-כוח המאשימה להשתת מאסר מותנה.

3. מנגד, בא-כוח הנאשם, עו"ד אריק בוקטמן, טען כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון נע משל"צ ועד 9 חודשי מאסר בפועל. הסנגור עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשו, ובכללן נסיבות האישיות המורכבות (בהקשר זה, הוגש לעיוני פרוטוקול דיון מתיק הנזקקות של בתו הקטינה של הנאשם, וכן מכתב מעובדת-סוציאלית של עיריית בית-שאן הנושא תאריך 7.9.2014 וממוען לביטוח הלאומי). הסנגור עתר להטיל על הנאשם עונש של 8 חודשי מאסר בפועל, תוך הפעלה בחופף באופן מלא של שני עונשי המאסר על-תנאי התלויים ועומדים כנגדו.

4. הנאשם בדבריו לפני עמד על נסיבות חייו המורכבות, על כך שהוא נוטל כדורים לאורך שנים, ועל כך שעבר משבר נפשי מאז פטירת אביו לפני כשלוש שנים. הנאשם הוסיף ועמד בדבריו על כך שיומיים לאחר מועד ביצוע העבירה נשוא התיק הנוכחי, הוא היה אמור להגיע למסיבת בר-המצווה של בנו. הנאשם חש בושה על כך שלא מימן בעצמו את המסיבה של בנו שכן אין לו הכנסה והוא בעל חובות כספיים רבים, והוא חשש להגיע למסיבת בר-המצווה בידיים ריקות. לטענת הנאשם, הוא ביצע את העבירה מתוך "יאוש ומשבר".

מתחם העונש ההולם

5. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

הערכים החברתיים הנפגעים בגין העבירה אשר בביצועה הורשע הנאשם ענינם שמירה על קניינו ורכושו של הפרט וכן הגנה על הפרטיות ועל תחושת הביטחון האישי. על כך יש להוסיף כי התפרצות לבית עסק טומנת בחובה גם פוטנציאל להתפתחות אלימה, העלולה להוביל חלילה לפגיעות בגוף ובנפש.

בחינת נסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן מלמדת כי הנאשם פרץ לבית-עסק לפנות בוקר על-ידי משיכת סורג הכניסה לחנות וזריקת אבן על-מנת לנפץ את דלת הזכוכית בפתח החנות. הנאשם גנב מתוך החנות קופסאות סיגריות, ארטיקים, פנסים ושוקולדים. בהמשך, מכר הנאשם חלק מן הרכוש הגנוב ואילו חלק מן הרכוש נטל לביתו. מעשיו אלה של הנאשם הובילו לפגיעה בקניינו של בעל החנות. זאת ועוד; פריצה לבית-עסק על-ידי ניפוץ דלת זכוכית באמצעות אבן בשעת בוקר מוקדמת בטבורה של עיר, משליכה - ולו באופן עקיף - על תחושת הביטחון של כלל הציבור. לצד זאת, נתתי דעתי לכך שהנאשם פעל לבדו, העבירה לא בוצעה בתחכום, וכן לא קדמה לה הצטיידות בכלי פריצה. בנוסף, הרכוש שגנב הנאשם אינו יקר ערך, והנאשם אף לא נטל כסף מקופת החנות. לכך יש להוסיף את **הסיבה** לביצוע העבירה הנעוצה במצבו המשפחתי, הנפשי והכלכלי של הנאשם, כפי שפורט בדברי הנאשם לפני וכפי שעלה מטעונו הסנגור (ראו: פסקאות 3-4 לעיל).

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי בגין עבירה של התפרצות למקום שאינו משמש למגורים או לתפילה וביצוע גניבה משם, נוהגים בתי-המשפט להטיל עונשים הנעים מהטלת מספר חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו בעבודות שירות, ועד עונשי מאסר בפועל משמעותיים לריצוי מאחורי סורג ובריח (ראו והשוו: רע"פ 8114/10 אבו חדיד נ' מדינת ישראל (7.11.2010); רע"פ 5519/10 וינוקור נ' מדינת ישראל (14.9.2010); רע"פ 5552/10 ברכה נ' מדינת ישראל (25.7.2010); רע"פ 6981/09 חנו נ' מדינת ישראל (9.11.2009); ע"פ (מחוזי ב"ש) 382-09-14

טרבה נ' מדינת ישראל (5.11.2014); עפ"ג (מחוזי מרכז) 37133-05-14 לשצינסקי נ' מדינת ישראל (8.7.2014); עפ"ג (מחוזי ים) 54218-01-14 עמיהוד נ' מדינת ישראל (11.3.2014); ת"פ (שלום רחובות) 1965-12-12 מדינת ישראל נ' כהן (15.9.2014); ת"פ (שלום טבריה) 57823-02-13 מדינת ישראל נ' נוגידאת ואח' (5.6.2014); ת"פ (שלום ים) 25940-12-12 מדינת ישראל נ' טוויל (20.3.2014); ת"פ (שלום ת"א) 51594-09-11 מדינת ישראל נ' בדוי (18.3.2013); ת"פ (ק"ג) 37570-01-10 מדינת ישראל נ' אבו עסא (1.1.2013).

6. בהתחשב בעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה; בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו ובמידת הפגיעה בהם; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן כמפורט לעיל; וכן בהתחשב בענישה הנוהגת; אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם נע ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל (אשר במקרים מתאימים יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות) ועד 15 חודשי מאסר בפועל.**

קביעת העונש המתאים

7. לצורך גזירת עונשו של הנאשם בגדר המתחם שנקבע, יש לשקול נסיבות שאין קשורות לביצוע העבירה כאמור בסעיף 40א לחוק העונשין.

לקולא, ניתן לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו בעובדות כתב-האישום כפי שהן, שלא במסגרת הסדר-טיעון. כמו כן, התחשבתי בנסיבותי האישיות המורכבות של הנאשם כפי שעלו מטיעוני הסנגור לפניי ומהמסמכים שהוגשו לעיוני, וכפי שעלו מדבריו של הנאשם עצמו. יוער כי מחוות-דעת של הפסיכיאטר המחוזי מיום 9.11.2014 עולה כי הנאשם מוכר למערכת בריאות הנפש שנים רבות ואף היה מאושפז מספר פעמים בעבר על רקע פסיכיאטרי. עם זאת, חוות-הדעת של הפסיכיאטר המחוזי מצאה את הנאשם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו, וההגנה לא חלקה על כך. לפיכך, בעת ביצוע המעשים לא התקיים בעניינו של הנאשם סייג לאחריות פלילית או קרבה לכך. עם זאת, יש להתחשב ברקע הנפשי של הנאשם ובמכלול קשייו המשפחתיים והכלכליים במסגרת גזירת העונש. עוד נתתי דעתי לכך שהנאשם עצור מזה כחצי שנה בתיק זה, וכידוע תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר.

לחומרה, נתתי דעתי לעברו הפלילי של הנאשם, שאינו קל. לחובת הנאשם 7 הרשעות קודמות וכן 4 רישומים של אי-הרשעה בעבירות רכוש וסמים (וכן עבירות אלימות בעבר הרחוק). בגין חלק מהעבירות בגין הורשע, ריצה הנאשם עד היום מספר עונשי מאסר בפועל. זאת ועוד; יש לתת את הדעת לכך שהנאשם ביצע את העבירה נשוא התיק שבכותרת שעה שתלויים ועומדים נגדו שני מאסרים מותנים: האחד - למשך 8 חודשים (הוטל במסגרת ת"פ (נצרת) 43772-10-12); והשני - למשך 6 חודשים (הוטל במסגרת ת"פ (טבריה) 2686-02-14). כל אלה תומכים בהעברת מסר עונשי ברור לנאשם, כמו גם לרבים, כדי להרתיע מפני הישנות המעשים. על הנאשם להפנים כי אף שבית-המשפט אינו מקל ראש בקשיים אותם הוא חווה במישורים שונים של חייו, הפתרון לאותם קשיים אינו יכול להימצא בדרך של התנהגות עוברת-חוק הפוגעת באחרים.

8. על-פני הדברים, נוכח השיקולים לחומרה ובהם עברו הפלילי של הנאשם, היה מקום להשית עליו עונש המצוי ברף הבינוני ומעלה של המתחם שנקבע. יחד עם זאת, נוכח מכלול הנסיבות לקולא - לרבות ההודאה במעשים וכן מצבו

האישי והנפשי של הנאשם - לא אמצא עמו את מלוא חומרת הדין בעונש שאשית עליו בגין העבירה בה הורשע לפניי.

אשר למאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגד הנאשם בגין תיקים קודמים - באיזון בין הכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין, והעובדה ששני מאסרים על-תנאי לא הרתיעו את הנאשם מלשוב על מעשיו; לבין מכלול הנסיבות לקולא כפי שפורטו לעיל; אני רואה להפעיל את שני המאסרים המותנים בחופף זה לזה. שישה חודשים מתוכם יופעלו במצטבר לעונש שייגזר על הנאשם בגין התיק הנוכחי, והחודשיים הנותרים יופעלו בחופף.

יוער כי ברגיל, היה מקום להוסיף ולהטיל על הנאשם ענישה כספית, נוכח המניע הכלכלי המונח בבסיס עבירת הרכוש בה הורשע הנאשם, והשאיפה לתרום להפיכתן של עבירות הרכוש לבלתי משתלמות גם במישור הכספי. יחד עם זאת, נוכח מצבו האישי והכלכלי של הנאשם, נמנעתי מהטלת ענישה מסוג זה (יוער כי גם המאשימה לא עתרה להשתתף קנס או פיצוי).

סוף דבר

9. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 8 חודשי מאסר בפועל, החל מיום המעצר בתיק זה.

ב. הפעלת המאסרים המותנים אשר הוטלו על הנאשם במסגרת ת"פ (נצרת) 43772-10-12 ות"פ (טבריה) 2686-02-14, בני 8 חודשים ו- 6 חודשים, בחופף זה לזה. שישה חודשים מתוכם יופעלו במצטבר לעונש שנגזר על הנאשם בפסקה א' לעיל, והחודשיים הנותרים יופעלו בחופף.

סה"כ ירצה הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו.

ג. מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. מאסר על תנאי של 7 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת רכוש מסוג פשע.

ה. המוצגים שנתפסו יחולטו.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח אדר תשע"ה, 19 מרץ 2015, במעמד הצדדים.